

[Arne Melchior]

sendelse. Det drejede sig i det tilfælde om dronningens nytårstale 1982.

Jeg vil godt sige – men det har ikke nogen indflydelse på vor stilling til forslaget som sådant – at der er noget af det ophavsretsaftelevæsen, som vi har her i landet, som er forfærdelig vidtgående. Jeg kan som så mange af mine kollegaer og andre borgere skrive en artikel til en avis. Jeg får i de fleste tilfælde ikke honorar for den, men jeg må ikke affotografere den fra avisen og sende den ud til f.eks. CD's folketingskandidater, for den er beskyttet af nogle aftaler om kunstnerisk ophavsret til det typografiske billede, der er frembragt. Her er man altså efter min mening gået mange kilometer for vidt, men fordi noget kan overdrives, hindrer det jo ikke, at vi må rette os efter indgåede aftaler, der er indgået i henhold til lovgivningen. Der er altså ikke fra disse overdrev nogen som helst begrundelse for at ulejlige Folketinget med et så overflødigt forslag som det foreliggende.

Jørgen Tved (FK):

Selv om Fremskridtspartiet på god demagogisk vis kan bruge nogle pudselsøjeligheder som eksempler på, hvor tosset ophavsretsloven kan virke, kan det ikke få os til at diskutere kultur eller noget som helst, der blot tangerer dette emne, med Fremskridtspartiet, så også vi afviser dette forslag.

Glistrup (FP):

Den SK-akse, som i stadig stigende grad lægger sit tunge mørke ned over dette Folketing, stak jo også sin hestehov frem i de indlæg, vi just har hørt. De Konservatives to talsmænd og socialdemokraten forsøgte jo nærmest at overgå hinanden i at ville diskvalificere dette forslag med beskyldninger om, at det var udtryk for en nedladende og ubehagelig indstilling over for kunstnerne, at det var menneskeforagt, og hvad det nu var for nogle fuldstændig forføjede udtryk, der blev brugt fra S-K'ernes side.

Det er forkert. Dette forslag er som alle Fremskridtspartiforslag, der jo er de eneste fornuftige, der fremsættes i dette Folketing, indrettet på den måde, at det søger at tage højde for samfundet, som det er nu, og som det forventelig må udvikle sig fremover, og prøver at finde frem til en rimelig afvejning ud fra disse synspunkter. Derfor var det irrelevant, da S-K'er-

nes lærling, hr. Arne Melchior, talte om, hvad Fremskridtspartiet ville have ment i 1805, hvis der havde været en tilsvarende problemstilling ved H. C. Andersens vugge, hvad enten den var kongelig eller ej. Det er da højst sandsynligt, at et Fremskridtsparti anno 1805 havde taget et standpunkt, der meget mindede om hr. Arne Melchiors i dag, men det ville være, fordi forholdene i begyndelsen af det nittende århundrede var, som hr. Arne Melchior fremstillede dem både ved denne lejlighed og tidligere.

Det, vi skal se på nu, er, at vi står med et totalt nedkørt dansk samfund, der er ved at drukne i gæld og skatter og restriktioner og ulykker, og hvor vi er ved at tilrettelægge tingene sådan for vore børn og børnebørn, at de kommer til at leve i gråd og tænders gnidsel; det er på den baggrund, vi skal overveje, hvordan vi kan få tingene til at udvikle sig i samfundet.

Dér skal vi placere mennesker, hvad enten de er edb-operatører, forfattere eller noget helt syttende, sådan at de bedst bidrager til at løse problemerne i det samfund, som kommer til at opstå.

Det er da helt rigtigt, at hvis man vedtog Fremskridtsforslaget, og når dets tanker engang bliver til lov, ville der blive mindre plads til kunstnere, end der er i det nuværende samfund. Flere af de 5,1 millioner mennesker, der lever i Danmark, vil ikke være kunstnere, men begynde at tage sig noget andet til, på samme måde som der er færre gaslygtetændere og charabanckuske i Danmark i dag, end der var for 70 eller 90 år siden. Sådan udvikler det sig nu engang.

Her er det altså, at Fremskridtspartiet siger: Vi har ikke den brug for kunstnere i de næste 50, 70, 80 eller 90 år i Danmark, som vi havde f.eks. i 1805, som hr. Arne Melchior talte ud fra. Det hænger bl.a. sammen med, at vi jo står på skuldrene af de tidligere generationer, og at der jo vitterlig – det tror jeg alle vi ni partier herinde kan være enige om – er skabt, både i Danmark og i udlandet, fremragende kunst. Hvad enten man taler om Shakespeare, Leo Mathisen, Morten Korch, Poul Reumert eller andre, har vi altså faktisk et kunstgrundlag, som er så fortrinligt, at vi ikke rigtig har behov for at få noget føjet til, eller i hvert fald ikke særlig meget. Vi har en sådan righoldighed af kunst og forfatterskaber på alle leder og kanter, at intet menneske, om det så brugte hele sit 110-årige